

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci

žalobce:

[redacted]
bytem [redacted]
zastoupen [redacted], advokátem
sídlem [redacted]

proti

žalovanému: **První náměstek policejního prezidenta**
sídlem [redacted]

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2017, č.j. PPR-3195-59/ČJ-2012-99KP

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2017, č.j. PPR-3195-59/ČJ-2012-99KP, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů ve výši 14.757 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám advokáta [redacted].

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Odůvodnění:

- 1 Rozhodnutím ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby Policie ČR ve věcech služebního poměru (dále též „služební orgán prvního stupně“) ze dne 1. 12. 2011 č. 4627/2011 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“) bylo žalobci podle ust. § 155 a § 156 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“) přiznáno odchodné ve výši 232.092 Kč.
- 2 K odvolání žalobce vydal první náměstek policejního prezidenta (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně označován i služební orgán prvního stupně, nemá-li rozlišení význam pro kontext odůvodnění) dne 26. 6. 2012 rozhodnutí č.j. PPR-3195-35/ČJ-2012-99KP (dále též „původní rozhodnutí o odvolání“), kterým zamítl odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdil. Původní rozhodnutí o odvolání bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2016 pod č.j. 8 Ad 14/2012-75 pro nepřezkoumatelnost, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
- 3 Dne 24. 10. 2017 vydal žalovaný pod č.j. PPR-3195-59/ČJ-2012-99KP další rozhodnutí ve věci (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalobcovo odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí znovu zamítl, a toto rozhodnutí potvrdil.
- 4 Z žalobních tvrzení a z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vyplývá, že žalobce byl příslušníkem Policie České republiky a byl ustanoven na služební místo komisař s hodností poručík u Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby. Jeho služební poměr skončil propuštěním ze služebního poměru na žádost žalobce dne 30. 11. 2011. Rozhodnutím služebního orgánu prvního stupně ze dne 1. 12. 2011 bylo žalobci přiznáno odchodné ve výši 232.092 Kč. Žalobce před rozhodnutím o přiznání odchodného doručil služebnímu orgánu prvního stupně vyjádření, v němž uvedl, že pro nařízení služby přesčas nebyly splněny zákonné limity uvedené v ust. § 54 odst. 1 služebního zákona (k tomu poukázal zejména na závěry rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 8. 2010 č.j. 10 A 34/2010-28). Žalobce v tomto svém vyjádření zejména namítal, že veškerá služba nařízená dle ust. § 54 odst. 1 služebního zákona postrádá veškeré zákonem stanovené podmínky, a žádal, aby žalovaný zohlednil příjem žalobce za službu přesčas nařízenou v rozporu se zákonem do příjmu rozhodného pro výpočet odchodného.
- 5 V napadeném rozhodnutí je k výpočtu odchodného uvedeno, že pro stanovení výše odchodného náležejícího žalobci byl vzat průměrný hrubý měsíční služební příjem za předchozí kalendářní rok 2010, tj. částka 49.734 Kč, který byl vypočten ze základního tarifu ve výši 275.743,61 Kč, zvláštního příplatku ve výši 59.577,29 Kč, osobního příplatku ve výši 21.845,01 Kč, služebního příjmu za službu přesčas ve výši 128.184,55 Kč, odměny pracovní ve výši 33.500 Kč, služebního příjmu za dovolenou ve výši 48.607 Kč, služebního příjmu po dobu trvání osobních překážek ve službě ve výši 29.341 Kč, zaokrouhleného rozdílu ve výši 3,54 Kč. Výměra odchodného činí jeden měsíční služební příjem, tj. 49.734 Kč, a za každý další ukončený rok služebního poměru se zvyšuje o jednu třetinu tohoto

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

příjmu, tj. o 16.578 Kč. Pro účely zvýšení základní výměry odchodného bylo žalobci započteno 11 roků ($16.578 \times 11 = 182.358 + 49.734 = 232.092$).

- 6 Z napadeného rozhodnutí dále vyplývá, že odvolací řízení bylo dne 14. 12. 2016 přerušeno do pravomocného vyřešení předběžné otázky spočívající v rozhodnutí o žádosti žalobce o doplatek služebního příjmu za službu přesčas v rozsahu do 150 hodin v kalendářním roce za období let 2009 až 2011. Rozhodnutí o žádosti o doplatek služebního příjmu za službu přesčas bylo vydáno dne 7. 12. 2011 pod č.j. 4662/2011 (dále též „prvostupňové rozhodnutí o doplatku služebního příjmu“). Žalobcova žádost jím byla zamítnuta podle ust. § 135 odst. 1 zákona o služebním poměru s odkazem na ust. § 54 zákona o služebním poměru. Dne 2. 5. 2012 žalovaný rozhodnutím č.j. PPR-1297-8/ČJ-2012-99KP prvostupňové rozhodnutí o doplatku služebního příjmu potvrdil, nicméně Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 4. 2016, č.j. 5 Ad 12/2012-62 uvedené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu projednání. Dne 20. 7. 2017 žalovaný prvostupňové rozhodnutí o doplatku příjmu rozhodnutím č.j. PPR-1297-32/ČJ-2012-990131 (dále též „rozhodnutí žalovaného o doplatku služebního příjmu“) znovu potvrdil.
- 7 Dne 10. 8. 2017 bylo žalobci doručeno sdělení o pokračování v řízení a bylo mu umožněno vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Žalobce vznesl řadu námitek, které jsou svým obsahem podobné námitkám žalobním. Žalovaný následně dne 24. 10. 2017 vydal napadené rozhodnutí, proti němuž směřuje podaná žaloba.
- 8 Žalobce v ní především opakovaně vznáší základní žalobní námitku, jejíž podstatou je nesouhlas s postupem žalovaného, který nezohlednil příjem žalobce za službu přesčas nařízenou dle žalobce v rozporu se zákonem do příjmu rozhodného pro výpočet odchodného. Jelikož právní názor žalovaného na doplatek příjmu žalobce za službu přesčas je vtělen do rozhodnutí žalovaného o doplatku služebního příjmu ze dne 20. 7. 2017, brojí žalobce v podané žalobě i proti rozhodnutí žalovaného o doplatku služebního příjmu, neboť toto rozhodnutí považuje za vadný podklad pro rozhodnutí napadené.
- 9 Žalobce dále namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro absenci úvah, které žalovaného vedly k vydání rozhodnutí, jakož i pro neuvedení, z jakých důkazů vycházel a jak je hodnotil. Žalobou napadené rozhodnutí dle žalobce obsahuje konstatování skutečností, aniž by tyto závěry byly podloženy konkrétními důkazy a vyložením, co z těchto důkazů vyplývá. Závěry a konstatování žalovaného tak nemají oporu ve spisu či z pořízených důkazních materiálů žalovaný nevyvozuje žádné závěry. Nikde není uvedeno, jak žalovaný hodnotil všechny důkazy, a to jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech a jaké informace z nich vyvodil. Žalobce poukázal na to, že správní spis žalovaného neobsahuje žádné prvotní doklady, například ty, ze kterých došlo k vypracování tabulky „Analýza“. Údaje uvedené v tabulce jsou tak nepřezkoumatelné.
- 10 Žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí též z důvodu, že se v něm žalovaný nevyjádřil k odvolací námitce nicotnosti prvostupňového rozhodnutí z důvodu neoprávněnosti služebního orgánu vydat prvostupňové rozhodnutí. Žalobce v tomto poukázal na odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2016, č.j. 6 Ad 15/2012-54, v němž soud vyslovil pochybnosti o okolnostech, za nichž v obdobné věci v prvním stupni rozhodl náměstek ředitele útvaru plk. [REDACTED].

Podobně žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ve věci vedené pod sp.zn. 8 Ad 14/2012 (viz bod 2 odůvodnění tohoto rozsudku), kdy podle závěru soudu rozhodnutí v prvním stupni vydal služební funkcionář, který k tomu nebyl příslušný.

- 11 K namítané nicotnosti prvostupňového rozhodnutí žalobce uvedl, že od 1. 12. 2011 neměl předmětný útvar ředitele s personální pravomocí, a proto ani nemohl dne 7. 12. 2011 vydat prvostupňové rozhodnutí náměstek ředitele, neboť ten vydává rozhodnutí pouze v zastoupení ředitele, a takové zastoupení by muselo být zřejmé (například z doložky „v zastoupení“). Tak tomu však v případě prvostupňového rozhodnutí nebylo. Žalobce objasnil, že personální pravomoc byla policejním prezidentem dne 8. 12. 2011 přenesena na náměstka policejního prezidenta, a teprve dne 1. 1. 2012 na náměstka ředitele útvaru, navíc jmenovitě na jiného než ve věci rozhodujícího náměstka. Už z této skutkové okolnosti žalobce dovozuje, že ke dni 7. 12. 2011 služební orgán prvního stupně pravomoc k vydání prvostupňového rozhodnutí neměl. Tvrzení žalovaného, že od 1. 12. 2011 byl služební orgán prvního stupně pověřen personální pravomocí, žalobce označil za smyšlené.
- 12 Žalobce dále namítl porušení procesních předpisů, které mohly mít podstatný vliv na řízení. Takovou vadu žalobce spatřuje zejména v tom, že se žalovaný neřídil závazného právního názoru Městského soudu v Praze vysloveného v rozsudku ze dne 20. 4. 2016 č.j. 5 Ad 12/2012-62, který se týkal rozhodnutí o doplatku příjmu. Podle žalobce žalovaný i přes výtku městského soudu nezohlednil, že služba přesčas nesmí být z jeho strany využívána k jiným účelům a za jiných podmínek, než které připouští platná právní úprava.
- 13 Žalobce dále namítl, že žalovaný se nezabýval skutečnostmi, jako je personální podstav, systém plánování služby apod., čímž zastíral skutečný skutkový stav. Žalovaný tímto postupem rovněž porušil ust. § 180 odst. 1 služebního zákona. K tomu žalobce podrobně popsal, jaká zjištění žalovaného o skutkovém stavu ohledně služby přesčas jsou dle něj nesprávná, znovu zdůraznil absenci relevantních pokladů ve správním spisu, namíтал, že ve skutečnosti u předmětného útvaru panuje personální podstav, a žalovaný skutečnou potřebu služby přesčas zastírá. Poznamenal, že cílem policejního prezidenta je dosáhnout, byla u všech útvarů přesčasová práce hrazena z 50 %, u žalobcova útvaru tomu tak nebylo, šlo tedy vědomý a svévolný a oproti jiným útvarům diskriminační postup.
- 14 Namítl, že žalovaný při rozhodování o přesčasech pochybil, neboť službu přesčas lze podle služebního zákona nařizovat jen výjimečně v důležitém zájmu služby, což se však v případě žalobce nedělo. Odmítl názor žalovaného, že výjimečná situace je každá situace, kdy je ohroženo plnění úkolů bezpečnostního sboru, a že tento stav může trvat po delší období. V posuzovaném případě trvá personální podstav pět let, stal se tedy běžnou a každodenní situací. Žalobce se následně podrobněji vyjádřil k jednotlivým případům služby přesčas v letech 2009 až 2011, popisoval důvody služby, uváděl, že nešlo o mimořádnou situaci.
- 15 K rozporu služby přesčas se zákonem žalobce namítl, že v tomto případě je jedná o velice podobnou věc, jaká byla řešena Krajským soudem v Českých Budějovicích pod sp.zn. 10 A 34/2010, sp.zn. 10 A 42/2011 a sp.zn. 10 A 75/2011, a proto je namístě použít závěry těchto rozsudků i na tento případ. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal s odkazovanou judikaturou, resp. s argumentací žalobce přejímající její

argumentaci. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč odkaz žalobce na judikaturu nemá žádnou relevanci, když řeší obdobnou věc a navíc na něj žalobce odkázal jako na odůvodnění odvolání, tj. přezval jej jako část svojí argumentace.

- 16 Žalobce dále namítl, že žalovaný si pro zjišťování skutkového stavu opatroval písemná stanoviska od odpovědných služebních funkcionářů, aniž by žalobci umožnil položit těmto dotazovaným služebním funkcionářům otázky, a tím případně ovlivnit podání jejich výpovědi. Dle názoru žalobce měl žalovaný místo toho provést výslechy těchto služebních funkcionářů či dalších osob jako svědků. Žalovaný svým postupem zkrátil žalobce na jeho právech a zatížil řízení neodstranitelnou vadou, která měla podstatný vliv na celý průběh a výsledek řízení. Žalobce poukázal na to, že dotčené osoby byly v jiných řízeních s obdobným předmětem vyslýchány. K tomuto žalobce odkázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2006 č.j. 7 Ca 104/2005-26, v němž soud vyzdvihl nezbytnost vycházet při zjišťování skutečného stavu věci zejména z původních důkazů, a je-li to možné, nevycházet pouze z provedených úředních záznamů, ale vyslechnout k věci svědky.
- 17 V další žalobní námitce žalobce uvedl, že nedostal příležitost účastnit se všech jednání senátu poradní komise policejního prezidenta a nebylo mu například dáno na vědomí, jak byl doplněn spisový materiál poté, co žalobce v průběhu řízení namítl jeho nedostatečnost. Možnost uplatnění práv žalobce v průběhu řízení byla pouze formální, a to jak v prvním stupni, tak i v odvolacím řízení.
- 18 Žalobce též namítl, že žalovaný záměrně žalobce zatěžuje, neboť se pro účely výpočtu odchodného nezabývá služebním příjmem a jeho doplacením, záměrně vychází ze zamítavého rozhodnutí žalovaného o doplatku příjmu, ačkoli toto bylo napadeno správní žalobou, která je vedena u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 11 Ad 22/2017. Žalovaný měl řízení přerušit nebo obě řízení spojit a řešit danou problematiku společně v rámci jednoho řízení tak, aby došlo ke snížení nákladů, tak jako to ostatně žalovaný v minulosti činil v jiných věcech, kdy podobná řízení přerušoval. S ohledem na shora uvedené má žalobce za to, že žalovaný porušil zásadu legitimního očekávání vyplývající z čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, dále i ust. § 2 odst. 4, § 6 odst. 2, § 8 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) apod.
- 19 K rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2017 č.j. 11 Ad 11/2015-51, kterým na podporu svého právního názoru ohledně nedůvodnosti zohlednění příjmu za službu přesčas ve výpočtu příjmu rozhodného pro určení výše odchodného argumentuje žalovaný, žalobce namítl, že jde o ojedinělý rozsudek, překvapivý a v rozporu s řadou jiných rozsudků krajských soudů, včetně Městského soudu v Praze, které žalobce v žalobě označil.
- 20 Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Konstatoval, že text žaloby se až na drobné odchylky shoduje s textem odvolání, jakož i vyjádření žalobce v průběhu správního řízení, proto má žalovaný za to, že se již žalobci dostalo vyčerpávající odpovědi na vznesené námitky. Z tohoto důvodu žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí. Žalovaný upozornil, že žaloba je v drtivé většině svých částí shodná se správní žalobou podanou k Městskému soudu v Praze proti rozhodnutí o doplatku služebního příjmu, v některých pasážích je

dokonce nevhodně okopírována. Většina žalobních námitek se týká případného doplatku služebního příjmu za službu přesčas, a jsou proto pro posouzení dané věci irelevantní. Stejně tak odkazy žalobce na judikaturu správních soudů jsou nepřipadné, neboť se netýkají merita věci, tj. stanovení výše odchodného.

- 21 Dle žalovaného není sporu o tom, že je povinen v rozhodnutí o odchodném zohlednit i služební příjem za službu přesčas. Žalobci však doplatek služebního příjmu pravomocně přiznán nebyl, neboť jeho žádost o doplatek služebního příjmu byla zamítnuta. Nelze mít pochybnosti o tom, že je žalovaný tímto rozhodnutím o doplatku vázán a otázka služebního příjmu žalobce před skončením služebního poměru je tím vyřešena pravomocně.
- 22 Při jednání před Městským soudem v Praze dne 21. 1. 2021 účastníci řízení setrvali na své dosavadní argumentaci. Zástupce žalobce při jednání před soudem navrhl doplnění dokazování dvěma rozkazy policejního prezidenta ze dne 8. 12. 2011 k prokázání tvrzení o nedostatku pravomoci služebního funkcionáře k vydání prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný pak při jednání zdůraznil, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí bylo toto v souladu se zákonem, a následně nastalá procesní situaci lze řešit prostřednictvím procesních institutů obnovy řízení či přezkumného řízení.
- 23 Při jednání soud neprovedl důkazy navržené žalobcem, které žalobce označil v žalobě k prokázání svých tvrzení, a které jsou zároveň součástí správního spisu, neboť spisový materiál předložený žalovaným není z povahy věci předmětem dokazování při jednání před soudem. Z důvodu nadbytečnosti pak městský soud z důkazů navržených žalobcem neprovedl listinné důkazy mající za cíl prokázat nedostatek pravomoci služebního orgánu prvního stupně k vydání prvostupňového rozhodnutí, ani důkazy, kterými žalobce mínil prokázat existenci personálního podstavu v útvaru, neboť z nich pro účely přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí není třeba vycházet. Napadené rozhodnutí lze řádně posoudit i bez těchto důkazů, jak bude uvedeno dále v odůvodnění tohoto rozsudku.
- 24 Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud shledal, že žaloba je důvodná.
- 25 Při posouzení žaloby soud vyšel zejména z následujících právních předpisů.
- 26 Podle ust. § 155 věta před středníkem služebního zákona příslušník, jehož služební poměr skončil (dále jen „bývalý příslušník“) a který vykonával službu alespoň po dobu 6 let, má nárok na odchodné.
- 27 Podle ust. § 156 odst. 1 služebního zákona základní výměra odchodného činí 1 měsíční služební příjem a za každý další ukončený rok služebního poměru se zvyšuje o jednu třetinu tohoto příjmu. Nejvyšší výměra odchodného činí šestnásobek měsíčního služebního příjmu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

- 28 Podle ust. § 156 odst. 2 služebního zákona bylo-li při předchozím skončení služebního poměru bývalému příslušníkovi vyplaceno odchodné, vyplátí se mu při novém skončení služebního poměru odchodné snížené o částku, která mu již byla vyplacena. Jestliže bylo bývalému příslušníkovi vyplaceno odchodné ve stejné nebo vyšší výměře, než je výměra odchodného, na kterou mu vznikl nárok, odchodné se mu nevyplatí. Obdobně se postupuje v případě, kdy bylo bývalému vojákovu z povolání při skončení služebního poměru vojáka vyplaceno odbytné nebo odchodné.
- 29 Předně soud konstatuje, že služební poměr žalobce jako příslušníka Policie České republiky skončil propuštěním ze služebního poměru na žádost žalobce dnem 30. 11. 2011. Tímto má tedy soud za splněnou podmínku skončení služebního poměru žalobce, jejíž naplnění je nezbytné pro vznik nároku na odchodné podle výše citovaného ust. § 155 služebního zákona. Dále se proto soud zabýval jednotlivými žalobními námitkami.
- 30 Platí, že podle ust. § 113 služebního zákona služební příjem příslušníka tvoří:
- a) základní tarif
 - b) příplatek za vedení,
 - c) příplatek za službu v zahraničí,
 - d) zvláštní příplatek,
 - e) osobní příplatek a
 - f) odměna.
- 31 Podle ust. § 125 odst. 1 služebního zákona má příslušník nárok na náhradní volno za každou hodinu služby přesčas nad 150 hodin v kalendářním roce. Neposkytne-li bezpečnostní sbor příslušníkovi náhradní volno v době 3 kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas nebo v jinak dohodnuté době, má nárok na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, který připadá na každou tuto hodinu služby bez služby přesčas v kalendářním měsíci, v němž službu koná.
- 32 Z citovaných norem vyplývá, že za konkrétních podmínek stanovených služebním zákonem má příslušník Policie České republiky nárok na finanční plnění za nařízenou a vykonanou službu přesčas. Toto finanční plnění je proto součástí jeho služebního příjmu. Jestliže je služební příjem základem pro výměru odchodného, je zřejmé, že odchodné vyměřené žalobci musí zohledňovat i výši služebního příjmu za službu přesčas. Je-li pak mezi žalobcem a služebními funkcionáři Policie ČR spor o oprávněnost nařízení služby přesčas, kterou žalobce vykonával, a o správnou výši služebního příjmu za tuto službu přesčas, nelze o výši odchodného rozhodnout dříve, než je spolehlivě vyřešen právě tento spor o správnou výši služebního příjmu za žalobcovu službu přesčas.
- 33 Z vlastní úřední činnosti je Městskému soudu v Praze známo, že po vydání napadeného rozhodnutí bylo jiným senátem Městského soudu v Praze přezkoumáno rozhodnutí žalovaného o doplatku služebního příjmu, a bylo o něm rozhodnuto zrušujícím rozsudkem ze dne 3. 9. 2019 pod č.j. 11 Ad 22/2017-63. Městský soud v uvedeném rozsudku k nároku žalobce na doplatek služebního příjmu za službu přesčas v rozsahu do 150 hodin v kalendářním roce za období let 2009 až 2011 zjistil, že žalobce

v roce 2010 odpracoval celkem 735,50 přesčasových hodin, za tyto odpracované přesčasové hodiny dostal náhradu pouze v rozsahu přesahujícím 150 hodin. Z uvedeného počtu 735,50 hodin byla služba přesčas z důvodu důležitého zájmu nařízena v roce 2010 celkem po dobu 116,5 hodin. Městský soud uvedl, že pro soulad institutu služby přesčas do limitu 150 hodin v kalendářním roce využíván s platnou právní úpravou musí být současně splněny následující podmínky: (1) Důležitý zájem služby, (2) z toho vyplývající předpoklad výjimečnosti služby přesčas a (3) odůvodnění přijetí tohoto opatření. Ve smyslu těchto podmínek pak soud daný případ posoudil tak, že se nejednalo o mimořádný, zcela výjimečný důvod pro nařízení služby ve smyslu ust. § 54 služebního zákona, pokud byl žalobce velen do služby z důvodu nutnosti přizpůsobení se programu chráněné osoby, neboť jak vyplývá z analýzy přesčasů i z přehledu uvedeného v napadeném rozhodnutí, byl tento důvod pro nařízení služby přesčas využíván služebním funkcionářem velmi často a zcela pravidelně. Soud konstatoval, že si je vědom specifičnosti žalobcovy služby, avšak je patrné, že potřeba přizpůsobit se programu konkrétní jím chráněné osobě není potřebou mimořádnou, ale naopak že se jedná ze strany služebního funkcionáře o velmi často uplatňované pravidlo. Soud shledal pochopitelným, že v případě změny programu chráněné osoby, případně prodloužení jejího programu, nebylo vždy možné a účelné žalobce vystřídat jiným příslušníkem, avšak dle jeho názoru ani v této situaci nelze „*nutnost přizpůsobení se programu chráněné osoby*“ považovat za důvod, pro který by z důvodu výjimečnosti bylo možné přesčasovou službu žalobci neproplatit. Lze shrnout, že městský soud v odkazovaném rozsudku ze dne 3. 9. 2019 č.j. 11 Ad 22/2017-63 konstatoval pochybení žalovaného, který odmítl doplatit služební příjem žalobci za službu přesčas v rozsahu do 150 hodin v kalendářním roce za období let 2009, 2010 a 2011.

- 34 Městský soud v Praze proto konstatuje, že k dnešnímu dni neexistuje pravomocné rozhodnutí o žalobcově žádosti o doplacení služebního příjmu za službu přesčas, neboť rozhodnutí žalovaného o doplatku služebního příjmu za službu přesčas bylo správním soudem zrušeno pro vady výpočtu. Nesprávnost se týkala mimo jiné stanovení výše žalobcova příjmu v roce 2010. Vycházel-li žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí z vadného stanovení výše služebního příjmu, nemůže být správný ani výpočet vyměřeného odchodného, neboť žalovaný je při stanovení výše odchodného náležejícího žalobci povinen vyjít z průměrného hrubého měsíčního služebního příjmu za předchozí kalendářní rok 2010. Za tohoto stavu věci proto městskému soudu nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí zrušit, neboť bylo vydáno na základě nesprávně zjištěného stavu věci. Městský soud proto žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a věc vrátil podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení.
- 35 Městský soud nepřisvědčil argumentaci žalovaného o tom, že procesní situaci je možné řešit obnovou řízení či přezkumným řízením. Soud je toho názoru, že uvedená argumentace není poté, co byla podána žaloba na zrušení napadeného rozhodnutí, relevantní. Městský soud je vázán zásadou dispoziční a je oprávněn a zároveň povinen posoudit předmětnou věc pouze z hlediska žalobních námitek. V předmětné věci přitom procesní instituty obnovy řízení ani přezkumného řízení uplatněny nebyly, proto soud důvodnost jejich užití neposuzoval.
- 36 Městský soud v Praze neshledal důvod k přerušení řízení v této věci a vyčkání rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti podané proti rozsudku městského soudu ze

dne 3. 9. 2019 pod č.j. 11 Ad 22/2017-63. Předně má městský soud za to, že na pravomocné rozhodnutí je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zákonným postupem na základě podaného mimořádného opravného prostředku zrušeno. Podle stabilní judikatury správních soudů není podání kasační stížnosti překážkou správního řízení, resp. není předběžnou otázkou, pro kterou by bylo možné správní řízení přerušit do doby rozhodnutí o kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem (srovnej: rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č.j. 2 Ans 3/2006-49). Dále městský soud poukazuje na skutečnost, že právní otázka posouzení okolností rozhodných pro určení výše služebního příjmu včetně nároku na finanční plnění za službu přesčas již byla Nejvyšším správním soudem nastíněna, například v rozsudku ze dne 26. 9. 2012, č.j. 6 Ads 151/2011-126, nebo v rozsudku ze dne 23. 5. 2013 č.j. 4 Ads 11/2013-41. Nejvyšší správní soud vyzdvihl podmínky pro nařízení služby přesčas spočívající v důležitém zájmu služby a z toho vyplývajícího předpokladu výjimečnosti služby přesčas, a ač městskému soudu nepřislouží závazně se vyjadřovat k obsahu rozsudku ze dne 3. 9. 2019 č.j. 11 Ad 22/2017-63, přesto uvádí, že si učinil úsudek, že toto rozhodnutí je s judikaturou Nejvyššího správního soudu v souladu. S ohledem na to soud považuje zrušení rozsudku městského soudu ze dne 3. 9. 2019 č.j. 11 Ad 22/2017-63 kasačním soudem za krajně nepravděpodobné. Nadto městský soud uvádí, že účastníci přerušení řízení do rozhodnutí Nejvyššího soudu o podané kasační stížnosti ani nenavrhli.

- 37 K rozsudku Městského soudu ze dne 28. 3. 2017 č.j. 11 Ad 11/2015-51, kterým na podporu svého právního názoru ohledně nedůvodnosti zohlednění příjmu za službu přesčas ve výpočtu příjmu rozhodného pro určení výše odchodného argumentuje žalovaný, městský soud uvádí, že v uvedeném rozsudku městský soud vycházel z odlišného skutkového stavu, než jaký je dán v posuzované věci, neboť v tam projednávané věci existovalo rozhodnutí o zamítnutí žádosti o doplatek příjmu za službu přesčas (v době podání žaloby probíhalo odvolací řízení o odvolání proti tomuto rozhodnutí), zatímco v nyní posuzované věci došlo v mezidobí ke zrušení rozhodnutí o žádosti o doplatek služebního příjmu správním soudem. Odkazovaný rozsudek tedy není pro posuzovanou věc případný.
- 38 Městský soud v Praze doplňuje, že se ztotožnil se závěry, k nimž již dospěly jiné správní senáty Městského soudu v Praze (viz například rozsudek č.j. 5 Ad 12/2012-62, rozsudek č.j. 8 Ad 14/2012-75, rozsudek č.j. 11 Ad 22/2017-63) ohledně pochybností o tom, zda rozhodnutí v prvním stupni vydal plk. [redacted] jako služební funkcionář k tomu oprávněný. Žalovaný se ohledně toho dovolával čl. 11 odst. 1 písm. c) závazného pokynu policejního prezidenta č. 42/2010, o personální pravomoci, podle něž vykonává personální pravomoc [redacted] v době nepřítomnosti ředitele útvaru policie s celostátní působností jeho zástupce nebo náměstek s výjimkou věcí, které si ředitel vyhradí. Podle soudu však za „nepřítomnost“ nelze považovat stav, kdy je místo ředitele neobsazeno (tím spíše, že závěr citovaného ustanovení počítá s ředitelem fungujícím, který si některé věci vyhradí). Dále žalovaný poukázal na pověření plk. [redacted] ze dne 1. 12. 2011; tímto pověřením ve svém závěru argumentoval i senát poradní komise policejního prezidenta, který v žalobcově věci zasedl dne 19. 12. 2012. Soudu je však z jeho rozhodovací činnosti (viz rozsudek č.j. 11 Ad 15/2012-53) známo, že senát poradní komise policejního prezidenta, který v právně totožné věci jiného příslušníka zasedl jen o pět dní dříve, o žádném takovém pověření nevěděl. Navíc není toto pověření ve správním spise založeno. Vzhledem k absenci dalších podkladů ve

spisovém materiálu se proto soudu jeví závěr žalovaného o tom, že plk. [REDAKCE] byl oprávněn vydat prvostupňové rozhodnutí za nedostatečně odůvodněný a nemá jednoznačnou oporu ve spisovém materiálu.

- 39 Tyto pochybnosti sice podle názoru městského soudu nezpůsobují žalobcem namítanou nicotnost nyní napadeného rozhodnutí, avšak jde o další z důvodů, pro který soud napadené rozhodnutí zrušil, neboť rozhodnutí v prvním stupni zjevně vydal služební funkcionář, který k tomu nebyl příslušný.
- 40 Městský soud v Praze naproti tomu nepřisvědčil žalobní námitce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro absenci úvah, které žalovaného vedly k vydání rozhodnutí, jakož i pro neuvedení, z jakých důkazů vycházel a jak je hodnotil. Ze správního spisu i z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný shromáždil potřebné podklady pro rozhodnutí, napadené rozhodnutí pak žalovaný zcela dostatečně, byť věcně nesprávně, odůvodnil, vyjádřil se ke všem relevantním skutečnostem. Jestliže soud napadené rozhodnutí znovu zrušil, nestalo se tak z důvodu, že by žalovanému vytýkal, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
- 41 Ostatní žalobní námitky, které směřovaly do procesního postupu žalovaného ve správním řízení, a především do procesního postupu ve správním řízení o žádosti o doplatek příjmu za službu přesčas, již městský soud z důvodu nadbytečnosti nevypořádal, neboť napadené rozhodnutí zrušil pro věcné vady.
- 42 Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, má tedy právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Proto soud rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení 14.757 Kč. Výše nákladů řízení o žalobě sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč (položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích) a z tří úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast na jednání před soudem) ve výši 3.100 Kč za úkon dle ust. § 11 odst. 1 písm. a) a d) na základě ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ust. § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Dále k nákladům řízení patří i tři režijní paušály ve výši 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Náklady řízení jsou dále tvořeny hotovými výdaji advokáta žalobce, které představuje jízdné ve výši 957 Kč za cestu ze sídla advokáta k soudu a zpět (2 x 83 km) osobním automobilem tov. zn. [REDAKCE] s průměrnou spotřebou 5 l/100 km, stanovené podle ust. § 7 zákona č. 119/1992 Sb., o cestovních náhradách, při sazbě základní náhrady za 1 km jízdy ve výši 4,10 Kč a ceně za pohonné hmoty 33,10 Kč za 1 litr, a náhradou za promeškaný čas ve výši 600 Kč, stanovenou dle ust. § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, a to za šest započatých půlhodin strávených cestou ze sídla advokáta k soudu a zpět, kdy náhrada podle odst. 3 uvedeného paragrafu činí 100 Kč za každou i jen započatou půlhodinu.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDACTED], a to v tolika vyhotoveních (podávají-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 21. ledna 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.